

Είληψια

ΣΥΓΧΡΗΝΟ ΙΘΩΝΑΪΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Του 'Ακαδημαϊκού
Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

('Ανέκδοτο γραμμένο για τὸ «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ): Ἡ Ετύχια Μουρίκου, πολὺ νέα καὶ πολὺ ὀμορφῆ, ἀπὸ καλὸ σπῆτι, ποὺ δούκαλο ἔμωε τὰ θυγάστρια πέρα οὐ-

κονομικῶς, ἐργάζεται ὡς δασκυλογράφος στὸ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Σαββίδη καὶ τοῦ γιου τοῦ τοῦ Πετράκη. Στὸ γραφεῖο τοῦ Σαββίδη προσλαμβάνεται τὸν τελευταῖον καιρὸ ἕνας νέος ὑπάλληλος, ὁ 'Ορέστης Παπαζῶης, νέος μὲ καλὴ καρδιά, ποιητὴς κιάλας, μὰ ἀσχημος. Ἡ Ετύχια καὶ ὁ 'Ορέστης ἐργάζονται στὸ ἴδιο γραφεῖο καὶ δὲν ἀργοὺν νὰ γίνουν δύο καλοὶ φίλοι. Σὲ λίγες μέρες ὁ 'Ορέστης γνωρίζει τὸν πατέρα τῆς Ετύχιας καὶ τὶς ἀδελφές τῆς, τὴν 'Αρσινόη, ποὺ δίνει μαθήματα πιάνο καὶ τὴ Δανάη. 'Επίσης ἡ Ετύχια γνωρίζει τὴν παντρεμένη ἀδελφὴ τοῦ 'Ορέστη, τὴν Κατίνα καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ. Ὁ 'Ορέστης δὲν ἀργεῖ νὰ τοῖσθα ἑρωτᾷ ἑρωτᾷ γιὰ τὴν Ετύχια. 'Αφῆνε μάλιστα νὰ καταλάβῃ ἡ νέα τὸ ἀσχημὰ του. Μὰ ἡ Ετύχια εἶνε διασπαστικὴ, ἐπιφυλακτικὴ... 'Ἐπὶ τέλος τῆς λέει καθαρά καὶ ἑξέστερα πὺς τὴν ἀγαπᾷ καὶ τῆς ζητεῖ νὰ φύγουν μαζὺ ἀπ' τὸ γραφεῖο τὸ θράβου γιὰ νὰ μιλῶσιν. Ἡ Ετύχια δέχεται. Πηγαίνουν πράγματι σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο κ' ὁ 'Ορέστης τῆς προτείνει νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ. Μὰ ἡ Ετύχια διστάζει. Τῆς θέλουν τάχα κ' οἱ δικοί τοῦ; Ὁ πατέρας τῆς Ετύχιας μὲλις μαθαίνει τί οὐ νέη, θαμῶνε, γιὰτὶ ὁ Παπαζῶης δὲν μίλησε ἀπ' εὐθείας σ' αὐτὸν κ' ἀπαγορεύει τὴν κῆρη του νὰ ἐκπαθῇ τὸν 'Ορέστη. Οὐτὸ στὸ γραφεῖο θὰ ἐκπαθῆ τῆς πειά! Μὰ ὁ 'Ορέστης εἶνε τρελιὰ ἐρωτευμένος. Κι' ἀρχίζει ν' ἀλλολογογραφῇ μὲ τὴν Ετύχια, στέλιοντάς τῆς τὰ γράμματά του κρυφά, μὲ τὸ παιδί τοῦ γραφεῖου.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Σήμερα ἡ ἀβρίο, ὁ πατέρας μου θὰ ἔρθῃ τὸν κ. Μουρίκο καὶ θὰ τοῦ πῆθῃ, ὅτι πρέπει. Πόσο ἀδικοῦσε τοὺς δικούς μου, ὅταν ἔλεγε πὺς θ' ἀντισταθῶν στὴν ἔνωσίς μας ἢ θὰ σὲ περιφρονῆσιν! Οἱ καίμενοι, τ' ἀκούσαν μὲ τόση χαρὰ καὶ τὸ δέχθησαν μὲ τόση πρωθυμία! Μὰ ἦταν δυνατό νὰ μοὺ ἀρνηθῶν νὰ πάρω ἐκείνου ποὺ ἀγαπᾷ καὶ ἐκτιμᾷ καὶ θέλω; 'Αμέσως καταλάσαν, σὰν ἔξυνοι ἄνθρωποι ποὺ εἶνε, πὺς αὐτὸ θὰ ἔδκανε καὶ παρὰ τῆς θέλησὶ τοῦς.

»'Ενοεῖται ὅτι, γιὰ νὰ τοὺς μιλήσω ὅπως τοὺς μιλήσω, θασι-σθηκα στὴν ἀγάπη σου. Μοὺ εἶπες πὺς καὶ σὺ μ' ἀγαπᾷς τὸ πιστεῖμα καὶ τὸ πιστεύω. Γι' αὐτὸ εἶμα βέβαιος πὺς καμιά ἀντήρησι δὲν θάχρη, ὅταν θὰ σὲ ρωτήσῃ ὁ πατέρας σου γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὸν δικό μου. 'Αφοῦ μ' ἀγαπᾷς, θὰ δέχοσῶν κ' ἂν ἀκόμα ἤξερες πὺς οἱ γονεῖς μου δὲν τὸ θέλουν μὲ τὴν καρδιά τοῦς. Πόσο μᾶλλον τώρα ποὺ σὲ θεθαίνωσιν — καὶ σὲ λίγο θὰ θεθαίνωσιν καὶ μόνου σου — πὺς θὰ σὲ δεχθοῦν μὲ ὀλιάνοιχτη ἀγκαλιά, γιὰτὶ ξέρουν πὺς θὰ εἶσαι — δνοῖμα καὶ πράγμα — ἡ Ετύχια τοῦ παιδιού τοῦς.

»Ὅπως ὀητοῖτε, γράψε μου δύο λόγια, γιὰ νὰ ξέρω τὸ σκέπτοσιν, καὶ στείλε μου τὰ ταχυδρομικῶς ἢ ὀδωσιν τα, ἀν σὺ ἔρθη θολικά, στὸν ὀπηρέτη, ὅταν θὰ τὸν ἐκαστεῖλω.

»Ἡ χαρὰ ποὺ μοὺ δίνει ἡ ἐλπίδα πὺς σὲ λίγο θάσαι δική μου, δὲν ἀφήνει νὰ ἀισθανθῶ πολὺ τὴ λύπη τοῦ προσωρινού αὐτοῦ χωρισμοῦ. 'Αλλὰ πόσο ἀδικο καὶ κρύο μοὺ φαίνεται τὸ γραφεῖο καὶ χωρὶς ἐσένα, καὶ τὴ δύναμι ποὺ πρέπει νὰ θάζω γιὰ νὰ συγκεντρῶν τὸ μυαλό μου στὴν ἐργασίαν. 'Ἐσὺ πὺς περνᾷς; Φαντάζομαι πὺς θάσαι στενωχωρημένη στὸ σπῆτι. 'Αν μποροῦσες νὰ θάγαίνες λίγο τὸ θράβου μὲ τὴ Δανάη, τὴν ὀρα ποὺ σχολνοῦμε, νὰ σ' ἔλεπετα μὰ σιγμῆ στὴν πλατεῖα τῆς 'Ἐλευθερίας... Θὰ μ' ἔκανες εὐτυ-

χισμένο!... Καταλαβαίνω ὀμως πὺς δὲν πρέπει νὰ ἐπιμείνω. 'Ας κάμω ὀπομῶν. Σὲ λίγο, γιὰ μᾶς, παντοῦ θὰ εἶνε... πλατεῖα ἔλευθερίας.

»Χίλια φίλια,
Μονάχη στὴν κᾶμαρά τῆς, ἀφοῦ διάβασε καὶ ἔκαστε ὀλοὺς αὐτὸ γράμμα, συλλογίσθησε λίγο τὴ ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Νὰ κρυφῇ ὀλοσὸλοῦ τὸν ἐργχικό τοῦ Θεῶσιν; Δὲν ἦταν σωστό. 'Ἐπρεπε νὰ ξέρουν πὺς ρωτήσαν ἀπ' τοῦ Σαββίδη γιὰτὶ δὲν πῆγαν. Κι' ἀποφᾶσισε νὰ τὸ πῆ.

Βγῆρε λοιπὸν μὲ ὀμῆ, ἔπρεξε ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἡ ἀδερφές τῆς καί, κᾶντας τὴ στενωχωρημένη καὶ τὴ συγχωρεμένη, φῶσσε:
— Τὴν ἔπαθα!... Ὁ Θεῶσιν, ποὺ τὸν ἔστ' ὀλον ἀπ' τοῦ Σαββίδη νὰ ρωτήσῃ γιὰτὶ δὲν πῆγα, μὲ εἶδε στὸ παράθυρο!... Δὲν ἦταν πειὰ κρυφὸς νὰ κρυφῶ καὶ νὰ βγῆτε αἰς νὰ τοῦ πῆτε πὺς ἦμῶν ἀρρωσθη στὸ κρεβάτι. 'Ἐτσι ἀναγκᾶσθηκα νὰ τοῦ πῶ μόνου μου, ἀπ' τὸ παράθυρο, πὺς δὲν πῆγα χτῆς γιὰτὶ ἦμῶν πολὺ ἀρρωσθη, πὺς σήμερα εἶμα λίγο καλύτερα μὰ ἔχω δυνατό πονακέφαλο, καὶ πὺς ἀβρίο... ἐλίπ-τω νὰ πῶ!...

— Καὶ τὰ μᾶλοσες, εἶπε ἡ 'Αρσινόη.
'Ατῆς τῆς γνώμης ἦταν κ' ἡ μητέρα, ποὺ ἔκουσε ἀπ' τὴν κούρνια τῆς φωνῆς τῆς Ετύχιας κ' ἔπρεξε νὰ ἰδῇ τί ἔπαθε.
— Καλά, ντὲ! πὺς κάνας ἔτσι; τῆς εἶπε. 'Ας ἔρχοταν χτῆς, νὰ σ' εἶθασε... στὸ κρεβάτι. Σήμερα εἶσαι καλύτερα καὶ σὺ ὀθῆρε στὸ παράθυρο. Δὲν θὰ φαντασθῇ κανὶς πὺς εἶπες ψέματα. Ὅσο γιὰ κείνον, ποὺ ξέρει, ἂς φαντασθῇ ὅτι θέλει!

»Ὡρα! 'Αὐτὰ θάλεγαν ὀστερα καὶ τοῦ πατέρα, ποὺ θὰ ρωτοῦσε. Ἡ Δανάη ὀμως ἔπρεπε νὰ μᾶθῃ τὴν ἀλήθεια. Κ' ἡ Ετύχια τὴν πῆρε μὲ τρόπο στὴν κᾶμαρά, τῆς διηγῆθηκε ὀλη τὴ σσηνῆ μὲ τὸ Θεῶσιν καὶ τῆς ἔδωσε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα τοῦ 'Ορέστη.
— Τί; ἔκαμε ἄσφρα κατῶς διάβασε ἀπὸ μέσα τῆς, ἡ Δανάη! τοῦ εἶπες πὺς τὸν ἀγαπᾷς σὺ; 'Αὐτὸ μοὺ τῶκαρπες. 'Αλλὰ ἔδῶ τὸ λέει καθαρά...

— 'Ἐ, καλὰ! τὸ εἶπα ποὺ τὸν ἀγαπᾷ κ' ἐγὼ.
— Στ' ἀλήθεια; ἢ ἔτσι... ἀπὸ εὐγένεια;
— Ἐθγένεια δὲν χωρεῖ σ' αὐτὰ, Δανάη. Διάβασε τὸ ὀλο κ' ἔστερα τὰ λέμε...

»Ἡ Δανάη ἐξασκολούθησε νὰ διαβάσῃ ἀπὸ μέσα τῆς, ἀλλὰ πάλι διέ-κωψε κ' εἶπε:
— Θὰ τοῦ ἀπαντήσῃς; ... Θέλει νὰ τοῦ γράψῃς...
— Ὄψ! μὲ τηλενὸν τὸ πρῶτα! Θὰ σοὺ πῶ.

»'Αλλὰ καὶ γιὰ τρίτη φορὰ ἡ Δανάη διέκωψε:
— 'Α!... θὰ πᾶμε ἀπὸψε στὴν πλατεῖα; Σοὺ γράφε νὰ πᾶμε!
— 'Ἐ, μὰ εἶσαι ἀντιῶφορη! Τελειώσε τὸ, χωριστῆν ὀλο, σοὺ λέω, νὰ μιλῶκοιμε ὀστερα γιὰ ὀλα.
»Ἡ Δανάη ἐξασκολούθησε, ὀσο ποὺ τῶλοσσε.
— 'Ἐ, τί λῆς, λαπόν; ρώτησε ἡ Ετύχια.
— Λέω... πὺς θῆγινε μεγάλη σσηνῆ στὸ σπῆτι τοῦ, μὲ τὴ μητέρα τοῦ καὶ μὲ τὸν πατέρα τοῦ. Φαντά-σου τὴ θὰ τοὺς εἶτε γιὰ νὰ τοὺς καταφέρῃ! 'Ὡρᾶσμένους θὰ τοὺς φοβῆτοσ πὺς θ' αὐτοκτονήσῃ!

— 'Ἐτσι λῆς ἐσὺ τώρα;
— 'Ἐσὺ;
— Δὲν πιστεύω νᾶφτασε ὀς ἐ-κεῖ. Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ τοὺς ἐθῆλο-σσε πὺς, ἂν δὲν μὲ ἤθελαν, θὰ μ' ἔπαρνε καὶ θὰ καθόμασσε χωριστά. Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν ἤθελαν γὰ τὸν στερωθῶν, ἔκαμαν τὴν ἀνάγκη φιλότητια καὶ τοῦ εἶπαν: «Φέρε' τῆ! θὰ τὴ δεχτοῖμε μ' ἀνοχτῆς ἀγκᾶλες!»
— 'Ἐμ' ὀλιάνοιχτη ἀγκαλιάς λέει...
— 'Αὐτὸ ὑποθέτω ἔγω. Καὶ νὰ σοὺ πῶ τὴν ἀλήθεια... 'Αφοῦ τὸν ἀ-

— Πὺς σοὺ φαίνεται αὐτὸ τὸ γράμμα;
— Ψυχρὸ καὶ σχολαστικὸ!...

γατούν τόσο, έλπίζω να μ' αγαπήσουν και μένα. Δεν θα μου κάνουν, πάλος πάντων, που β' κακή ζωή. Θα την υποφέρω.

— Ήστε το άποφάσισ; ;
— Ναι, Δανάη. 'Αν θέληρη κ' ο μπαμπάς, θα δεχτώ. Και ξέρεις γιατί ;

— Ω, ξέρω !... Γιατί δεν του είπες στα ψέματα πως τον αγαπάς... τον αγαπάς άληθεια !

— Ναι, Δανάη, τον αγαπώ. Δεν ήξερα, μα τώρα το βλέπω. Και το είδα άφορώδως τη στιγμή που του το είπα... χωρίς να θέλω... μέσα στο αίσωκίητο που μ' έγραψε από το Σαρολάστειο...

— Και δεν σε νοιάζει πια γιά μ'α, που θα... μ'ας εγκαταλείψη ;
— Δεν είνε εγκαταλείψη, όταν παίρνω τον 'Ορέστη. 'Ο 'Ορέστης δεν είνε 'Αντρέας.

— Νομίζεις πως θα σ' αφήρη να εργάζεσαι ακόμα στού Σαββίδη και να δίνης το μπαμπά το μισθό σου ;

— Κι' αν 'δεν μ' αφήρη, οι Παπαζώηδες θα υποστηρίξουν το μπαμπά, που είνε καλύτερο.

— Δόξα σοι ο Θεός που έβαλες μυαλό, Εύτυχία ! Αυτό δεν σ' έλεγα κ' έρω πάντα ; Έλα τώρα να ιδούμε... θα θυρούμε το θράδυ γιά να τον συγκαταστήσουμε ;

— 'Α, όχι ! Φοβόμια !

— Μά παρταί... Θα του δείξης έτσι πως τον αγαπάς, πως τον εμπιστεύεσαι, κ' είνε ανάγκη να ξέρη την άγατη σου και την εμπιστοσύνη σου.

— Φοβόμια το μπαμπά. Δεν μπορούμε να του το κρίνημε, και θα ίπαταφύη άμα μάθη πως βγήκα έξω...

— Θα προπαρστούμε τα μαγαζιά... Είχα ανάγκη ν' αγοράσω κλωστής... κ' αλήθεια.

— Πήγαμε με την 'Αρσινόη. Έγώ δεν μπορώ. Νά σου πω, άμα του γράφω ένα θερμό γράμμα και του το στείλω με το Θανάση, άφω που θα ξαναβήθ, δεν είνε το ίδιο ;

— Δεν είνε έντελώς το ίδιο, αλλά... άφω είπα τόσο φοβησάμω, γράφω του πολλάχιστο όσο μπορείς πω θεμά.

— Και να ιδής που δεν έχω χωρά... ούτε φράζελλο.

— Ζήτησε της 'Αρσινόης... Έχει...

— 'Α, μα ! θα με ρωτήρη σε πούν θα γράφω...

— Νά τρέξω μια στιγμή, να σου αγοράσω άκ' το έμπορικό ;

— Θα σε ιδούν... και τι θα πής ;...

— 'Α, στίσιου ! Βήρηη κάτι καλύτερο. 'Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Θα κλέψω !... Ναι, θα κλέψω της 'Αρσινόης μια κόλλα χωρά κ' ένα φράζελλο !

Αυτό κ' έγινε. Κι' ως το ιεσημείο, σιγά-σιγά, με χίλιες προσφάσεις και με χίλιες προσφάσεις πότε πως αντίγράφω μια νύκτα, πότε πως ξεσηκώνει ένα σχέδιο, πότε πως γράφω τα λόγια ενός τραγουδιού — ή Εύτυχία κατάφερε να τελειώση το αιώκίητο γράμμα :

«Μαντέματε καλά. Μίλησα, όπως είχα χρέος, στο σπίτι γιά την πρόσταί σας, κ' ο πατέρας μου έλεε πως δεν πρέπει να ξαναρθώ στο γραφείο. Αυτό, έννοείται, θα το ξέρετε μόνο οεις. Οι άλλοι άς νομίζουν πως είμαι άρρωστη ή αδιάθετη. 'Αλήθεια, ο Θανάσης με έλεε στο περάνθω κι' έτσι κατέβηκα μόνη μου και του άνοιξα — και μαντεύετε θέβια γιάτι φύλαγα στο παράθυρο... — άλλα καλύτερα, γιάτι μπόρεσα να πάρω, χωρίς να ιδη κανείς, το άγυητμένο σας γράμμα. 'Αν το έλεπε όμως στο γραφείο — και του είπα να μ'η το π'η — πως θα δικαιολογήσω και την αδριαή μου άπουσία και την μεβαριανή ;... Μπορώ να έξεκαλοουθήσω να κρίνω την άρρωστη ή την αδιάθετη ; 'Επειτα κ' οι άνθρωρη χρεώκοντα δακτυλόγραφο και πρέπει να μάθουν πως δεν θα ξαναρθώ, γιά να με άντικαταστήσουν. Γι' αυτό θάρρη ο πατέρας μου, καθώς έλεπε, να το π'η του κ. Σαββίδη. Δεν πιστεύω όμως να φανερώση κ' αυτός γιά ποιά ατία άποφάσισε να με άποσύρη. Θα θρη καμιά πρόφαση.

»'Ας είνε, έλπίζω ν' αλλάξουν τα πράγματα, όταν ο πατέρας σας θα μίληρη στον δικό μου. Και λέω έ λ π ι ζ ω, γιάτι κ' ο πατέρας μου έχει τις ίδιες ίδιές και ποτέ δεν θάδινε την συγκατάθεσή του, αν δεν ήταν θέβιας πως αυτών τον γάμο τον θέλουν, τον έγκρινουν κ' οι δικόι σας. 'Όσο γιά μένα, άφω μού το γράφετε οεις, το πιστεύω, κ' είνε περριτό να σας πω με πόση χαρά θα πώ ότι δεχόμαι, όταν ο πατέρας μου θα μ' έρωτηρη. Κι' αυτό μόνο γιάτι σ'αξ άγαπώ. 'Η άγάπη μού διώχνη όλους εκείνους τους φόβους και τους διαταγμούς που είχα πρώττερα. Τώρα είμαι έτοιμη να κάμω όπως θέλετε οεις.

»Πόσο ήθελα να σας ιδώ, να μιλήσουμε, να πομμε έστω και δυό λόγια ! Δυστυχώς δεν θα μπορέσω σήμερα να θγω έξω.

'Αφω είπα πως είμαι άρρωστη, δεν κάνει να με ιδη κανείς στο δρόμο. 'Επειτα κ' οι δικόι μου μπορούσε να όποπτευθών πως βγήκα γιά να συνανηθώμε, όποια πρόφαση κ' αν εύρισκα, και δεν θέλω. Είμαι άληθινά δυστυχιαμένη, όταν αναγκάζομαι να λέω ψέματα. 'Αρκεσθήναι λοιπόν στα γραπτά λόγια, όπως αρκούμαι κ' έγώ. Κι' έλπίζω νάρρη καιρός που να μπορομμε να θλεπώμαστε όσο θέλομω χωρίς να ρωτάμε κανένα και χωρίς να φοβόμαστε τίποτα.

»Θέε μου, πόσο ευτυχιαμένη θά είμαι τότε ! Γιατί σ'αξ άγαπώ, σ'αξ άγαπώ πολύ. Μ'η με ρωτήρη από πότε, γιάτι δεν το ξέρω. 'Υποθέτω, όμως, πως κ' έγώ σ'αξ άγαπώ άκ' ότου σ'αξ γνώρισα.

Σ'αξ φιλό με άγάπη.

— Πώς σου φαίνεται ; ρώτησε τη Δανάη, που της διάβασε αυτό το γράμμα.

— Ψυχρό είνε, έλεε εκείνη. Ψυχρό και σχολαστικό. Έγώ θα του έγραφα άλλωτώρα !

— Μά πως, καιμηνί ; Τι άλλο μπορούσα να του πω ;

— Πολλά πράγματα ! Πώς τ'αν συλλογίστα άλη την ώρα, πως τ'αν βλέπεις στον ύπνο σου, πως άνταπομεινέ να ένωσθήρη. Και γιά τη γλυκιά κ' ευγενική μορφή του, και γιά τα φώρια του μάτα...

— Φτάνει, φτάνει !... Έγώ δεν θα γράφω αυτά ! Είμαι άλλος χαρακτήρας !...

— Τι με ρώτηρη λοιπόν πως σου φαίνεται ;

— Σε ρώτησα... μ'ην έγγραφα τίποτε παραπάνω.

H ΕΥΤΥΧΙΑ Σ'ΑΞ

— 'Α, ναί ! ούτως μεμια !...

Στίσιου το σ'αξ ά γ α λ ω, το σ'αξ φ ι λ ω... Είνε ιραστή. Ένα καθώς πρέλ κωρτά δεν γράφω τέτοια... παλιόλογα ! 'Αχ, καιμηνί Εύτυχία, δεν ξέρεις... να λήσης !

Το γράμμα όπόσω «κατακρούθη» άφω ήταν, μ'ηρη στο φράζελλο και φράζθηρη γιά τον Θανάση.

Το μεσημέρι, ο κ'νο-Χρήστος έμαθε τα νέα — οσα ήθελω υπομνήσει να μ'ηρη.

— Καλά, έλεε. Τ' άπόμνημα θα πώω έγώ στον κ. Σαββίδη κ' έτσι δεν θα ξαναβείρη να ρωτήρη.

'Η Εύτυχία κ' ή Δανάη άλλωζαν καμιάς. Αυτό δ'ου έσίμωρε τώρα καθόλου.

— Ξέρεις τι λέω, μπαμπά ; Έκαμμε με μεγάλη προσπάθεια ή Εύτυχία. 'Αφω τώρα ξέρουν πως είμαι άρρωστη, δεν θα ξαναμηνόσουν, ποιά θα περιμύενον να γίνω καλή. Μπορεί δηλαδή να μ'ίνον μ' αυτή την ιδέα, δυό, τρείς, τέσσερη ημώρη. Κι' αν σ' αυτό το διάστημα σ'αξ γίνη ή πρότασι, που λέω της βεζήτη, δεν είνε αρκετό να μάθη τώρα ο κ. Σαββίδης πως έβρη γι' αυτό και γι' αυτό ;...

— Έτσι λέω κ' έγώ ! Έκαμμε θαροστά κ' ή Δανάη.

— Σιωπή έσύ ! της φώναζε ο πατέρας της. Δε σου πέρτα λόγος ; έσένα !

Με χίλιες προσφάσεις κατάφερε να τελειώση το γράμμα

Και γυρίζοντας στην Εύτυχία :
— Και που ξέρεις έσύ τι θα πω του κ. Σαββίδη ; Νομίζεις πως θα του πω πως σε τράβηξα έπειδή οι υπάλληλοι του σε παρασύρουν στα Σαρολαστεία ;

'Η Εύτυχία κοκκίνισε από άγανάχηση, Δεν ήθελε να χαρακτηρίζον έτσι, σχεδόν σαν άπομνήσιου, το τιμώτατο διάβημα του 'Ορέστη. 'Αλλά κρατήθηρη κ' απάντησε με ήρεμια :

— 'Ό, τι και να του π'ηρη, μού φαίνεται πως θάταν καλύτερα να περιμύενουμε. Γιατί αν πρόκηται να σ'αξ γίνη σήμερα - άφω άνη ή πρότασι και να τη δεχθήρη... κ' ε'ίτατε πως θα τη δεχθήρη αν θα σ'αξ την κ'άνη ο ίδιος ο πατέρας του... γιάτι έγώ να χάσω τη θέα μου ;

— 'Α, έτσι ; Έκαμμε ε'ίρωνικά ο κ'νο-Χρήστος. Νομίζεις δηλαδή του λόγου σου, πως αν μ'αξ γίνη σήμερα ή πρότασι και τη δεχθώμε — άξ υποθέσουμε — θα μορής από αμω να πηρ'αίνης στο γραφείο σου όπως πρώτα ;

— Γιατί όχι ; Έκαμμε ή Εύτυχία. Δεν θέμαστ... άρραβωνιασμένον ;

— Μά άρραβώδς γι' αυτό ! έλεε ο κ'νο-Χρήστος. Ρώτησε τη μητέρα σου να σου π'η : άρρηον πατέ τους άρραβωνιασμένον μονάχως, όφω, σ'ε μια κάμαρα ;

'Η Μουρβόμια αυτό το ε'ίρωνε ύπερβολικό. 'Αλλά δεν θέλησε να π'η κ' ο ν τ ρ ο στον άντρα της, κ' έλεε :

— Σωστό !

— Όποτε έτα ή άλλωδς έγώ χ'άνω τη θέα μου ; φώναζε ή Εύτυχία.

— Έτσι ή άλλωδς, άμ'ε ; έλεε ο πατέρας. Τι να σου κάμω άφω ήθωαν έτσι να πράγματα ;

— Κόρη ! Τώρα ίσα-ίσα που θα μού χρειαζόνταν λίγα λεφτά...

('Απολουθή !)